

Глазовий Павло Прокопович

Творчий шлях

Сміху іскорки ясні...

Їх залишив по собі класик сучасного українського гумору, справді-бо народний улюбленець Павло Глазовий

Знаю: славі, що прийшла до нього, він не прагнув запобігати. Пошуковцем посад, звань, нагород ніколи не був. Тим надійнішою постає ця слава тепер. А народна шана — це передовсім природне відлуння на добро, яке ніс Павло Глазовий у світ...

Високий, поставний, з красивим відкритим обличчям, що ледь-ледь (наче здалеку) підсвічувала тепла усмішка, навіть на людях він здавався самотником, зосередженим на своїх думках — наче над отією книгою, що кожен Майстер пише все життя. Павло Глазовий створив у своїх творах строкату й різноманітну галерею персонажів, що самі промовляють за себе, живуть своїм життям, постають такими, якими є: не кращими й не гіршими, але скрізь — справжніми. Котрі, то на жаль, то на радість, втілюють риси, характерні для свого часу і свого народу.

У гумористиці Павла Глазового, в єдності віршованих історій, ситуативних подробиць, постає широка картина народного життя та його особливості: духовні, моральні, етичні й побутові...

Про все це автор веде мову з усмішкою, іронією, часом легким сарказмом (гуморист!). Але ширше й важливіше — з великим і щирим уболіванням за людину. Її життя, мову, Батьківщину... З гарячими думками про майбутнє: чи збережуть українці своє рідне — слово, культуру, пам'ять, звичаї?

Ці тривоги чим далі сильніше переймали старого-старого письменника, поставали у нових і нових віршах. Він поспішав і — встиг! Останнє десятиліття стало прощальним злетом. Благословенна доля берегла пам'ять, талант, гострий розум, зацікавлення до суцього навколо — і до останніх днів на землі.

Вісімдесятидволітній мудрець (не лише письменник, а й великий читач з назавжди для душі обраним Шевченком) Павло Прокопович пам'ятав усе життя:

"Раз добром зігрите серце
вік не прохолоне..."

...Нехай ці слова завжди звучать услід добрій пам'яті про нього, хай влітаються у них "сміху іскорки ясні", які Павло Глазовий лишив по собі. Добрий чоловік — добрим людям.

Життя ж — вогонь. У тім вогні
Серця людські палають,
А сміху іскорки ясні
Над полум'ям літають:
Смішні пригоди і слова,
Події та картини.

Я сам згоряю у вогні
Й збираю ті іскрини.
Якби не міг збирати я
Веселого й смішного,
Давно розпалась би душа
Під тягарем страшного.
Сонце нашої свободи
Йде все вище й вище,
Вільно дихаєм сьогодні —
Аж у носі свище...
Нам недавно комуняки
Дихать не давали,
А жінки й дівчата груди в пазусі ховали.
І до чого ж були справді
Нерозумні люди!
Не дай Боже, якась дівка
Оголила б груди, —
Їй би всипала матуся
Ще й додав би тато.
Чи не тому й дітей колись
Родилось багато?
Там, де влада потрапляє в благородні руки,
Розвиваються мистецтва,
Буяють науки,
А як вискочать угору
Бовдури й нахаби,
Їх нічого не цікавить, крім голої баби...

(Фрагмент)

Анатолій Скрипник